

ga je Marko nemilo sunil s škornjo z žeblički gosto podkovano.

„Naka, tega mi ni ukazala“ — odgovori Marko.

„Kaj je toraj z Bačvarico?“ — vpraša Ovčarić, ki je zavolj teh dogodov popolnoma pozabil Bačvarice, ki je čakala v šotoru.

„Ona se je že strani peljala“.

„Kaj? odpeljala se je že?“ — plaho vpraša Ovčarić.

„Da!“ — hlapec nadalje govori. „Ravno sem stopil pred vrata, ko so jo njeni hlapec in naše dve dekli valili na voz; rekla mi je strašno huda, da ste vi pravi tepec...“

„Ti gerda baba! Je to rekla stara bačva?“ — serdito vpraša Ovčarić.

„Da, in da ste požrešen skopuh“.

„Dosti! molči!“

„In zarobljen, samogolten gorjanec“.

„Dosti, dosti; boš molčal!“

„Bedasti capin in kmečki teleban“.

„Tiho bodi!“ — zavpije Ovčarić.

„Tudi je rekla“ — nadaljuje Marko, ki se ne dá motiti v svojem poslanstvu, „da takega ženina, kakor je Osip, bi ji vsaki lahko ukradel“.

„To je dobro povedala; hvala ji!“ — se nasmeja Osip.

„Takega štora“ —

„Kako?“ — ježno zavpije Osip.

„Takega gerčastega cepca“.

„Zdaj je pa dosti!“

„Je djala, in potlej je še djala: Ne ona, ne njena Lorka nečete nič večslišati od takega teleta“.

„Ravno tak pozdrav“ — se zdaj oglasi Dómica svojemu očetu — „ravno to morete tudi vi sporočiti prismojenemu Čepu“.

„Misliš, da?“ — jo vpraša oče.

„Temu spačenemu krofcu“.

„Tiho, ne brusi jezika!“

„Temu vinskemu sodcu“ — nadaljuje Dómica, zmiraj serčneja, ker je njeni pogum, na začudenje Matelić-evo, zavolj pričujočnosti Osipove ravno tako rastel, kakor je popred njena bližina izbujala Osipovo serčnost. „Temu lačnežu, kterege edino mika očetova konoba“.

„Ali ne boš molčala!“

„Ki me hoče za ženo vzeti samo zavolj 100 veder vina“.

„Molči, molči!“

„In ki nas je s tem, da ga danes ni bilo, v sramoto pripravil pri vseh sosedih“.

„In v celi fari“ — dostavi Osip. „To je sramota, ktere vi, oče Ive, nikakor ne smete voljno terpeti“.

„In ktera tudi tebi serce greje“ — odgovori Matelić.

„Do smerti se bom sramovala, ako ne bo danes zaroke“ — reče Dómica, zakrije svoj obraz in se začne milo ihtiti.

Matelić ni nikakor mislil, da bi se bila tudi v nedolžno serce njegove hčere prikrasti mogla dedšina vseh Evinih hčer, to je, kačja zvičajnost; zato jo začudeno gleda, ploskne z rokama in reče: „Na, tū naj kdo pogleda golobico, ki zmiraj hodi po hiši sēm ter tjē, kakor bi ji bile kokoši pšeno pojedle, zdaj pa žaluje, kakor da bi ji bil Čep k sercu prirastel“.

„Odkritoserčno rečeno“ — povzame zdaj Ovčarić besedo — gledé govorice po fari, tudi jaz krivice, ki vam 'jo je Čep naredil, bi ne prenašal meni nič tebi nič, kakor petelinu na strehi veter“.

„Hi, hi!“ — se zaihti Dómica.

„Zares, ako bi jaz kaj imel opraviti pri tej reči“ — napreduje Ovčarić — „in ko bi vaša hči moja bila, bi rekel, da naj Čep še potlej ostane, kjer je bil danes“.

„Hi, hi, hi!“ — se začne Dómica ihtiti.

Ovčarić pa spet počne govoriti in reče: „Ako se premisli natanko vse, kar se je pripetilo, očitno vidimo, da naji je sam Bog hotel podučiti, kako imava ravnati, ker

je celó najinima otrokoma, ktere sva hotla ločiti, z bliskom in s strelom naredil pot, po kateri sta se sošla.“

„In pregovor pravi“ — mu Osip v besedo seže — „da naj človek ne razvezuje, kar je zvezal Bog“.

„Ti ne ravnaš zmiraj tako po pregovorih, kakor danes“ — ga Matelić zaverne, in na njegovem obrazu je bil viditi zaničljiv posmehljaj, ki je vendar precej izginil, ko se Dómica še huje začne jokati, kakor izgine solnce, kadar ga zakrijejo oblaki.

„Ker je temu tako“ — reče Ovčarić — „bi bilo moje mnenje, da bi midva ne prezirala Božjega migljeja in dala svoje konobi svojima otrokoma za doto; tako bi bilo nazadnje končano dolgo sovražtvo in nihče bi nič ne zgubil“.

„Oh da, oh da, dragi oče!“ — zavpije Dómica, hipoma ustavi svoje ihtenje in začne ljubeznjivo božati očeta po bradi, ktera je bodla kakor reženo sternišče.

„Gotovo bote zadovoljni z mano, ako bodem Vaš zet“ — dostavi Osip.

Toda Matelić se še zmiraj sam s sabo vojskuje in razmišlja, ali bi privolil ali branil, ko Dómica spet začne na vés glas plakati se, tako, da Matelić poslednjič spregovori: „No, naj bode, kar hočeta, da bo vsaj enkrat konec zopernega cviljenja“.

Ni mi moč popisati veselja, ki je po teh besedah prešinilo Osipa in Dómico; obešala sta se na vrat zdaj Mateliću zdaj Ovčariću, da sta se komaj ubranila njune prevelike hvaležnosti. V tem je pa Marko z vpitjem: „Živio ženin! živila nevesta!“ po stopnicah gori derl, da bi se bil v svoji hitrosti kmalo spet nazaj pridričal.

In zdaj si podasta sovražna soseda roke pervikrat v svojem življenju in gresta s svojima otrokoma v Matelićevo hišo, kjer je bila namesto Dómičine zaroke s pivskim bratom Čepom njena zaroka z Osipom pri polnih bokalih in veselih obrazih.

Vinski tergovec Čep pa ni mogel priti k zaroki. Kakor je Matelić drugi dan zvedil, je šel Čep, precej pijan, ponoči pred dnevom zaroke v svojo zidanico, v kateri je mošt vrel in zjutraj so ga tam našli zadušenega po morivnem soparu.

Vendar ime njegovo ž njim ni pomerlo, še dandanašnji, kadar se govori o kakem pijancu, prosto ljudstvo večkrat pravi: „On je prav Čep“.

Nekoliko tednov pozneje je bila ženitva Osipova in Dómičina; Matelić in Ovčarić sta pa od tega časa vsaki dan bolj spoznavala ceno in dobrotelost prijateljstva, kterege sta tako dolgo pogreševala, in nikoli in nikdar se nista kesala, da sta na tako lepo poravnala dolgoletno in njuuo življenje grenivno sovražtvo.

Poslovenil Lovro Primčkov.

Ilijade XVI. spev.

Poslovenil J. Ljubič.

(Dalje.)

Tako sta ta dva pogovore take imela med sábo, Ajant pa dalje ni deržal se, ker so ga stiskale strele. Njega so vžugali Zena naklep in pa verli Trojanci, Krepki strelci; leskeča čelada pa grozno krog sencov

100. Je od strel zadeta rožljala, vedno naletje

Terda jo ruda, on pa na levi rami omaga,

Ker brez počitka vedno je deržal sčit gibajoči.

Vendar spodriniti niso ga mogli va-nj-ga strelaje,

In globoko vedno je herpal; pot pa povsodi

105. 'Z členov obili mu lije, si oddahniti ni mogel

Nikdar; krog in okrog se groza k grozi vverstuje.

Vile, povejte mi zdaj, k' v olimpskih poslopjih živite,

Kako ogenj je prvič v ladije padel Ahajske?

Hektor priskočil v bližo Ajanta jesenove pike,

110. Meč siloviti zavihtil in kopjišče za jeklom

Čisto presekal je, Telamonijev Ajant pa v roki

Štulasto kopje zahman obračal, ker pika jeklena

Dalječ od njega žvenkom bombečim na zemljo je padla.

Ajant spoznal v duši uzvišeni Božje naklepe,

115. Ter se zavzel, da bitve naredbe vesvoljno je vničil
Zen germeči v višavah, Trojancom pa zmago naklonil.
Stopi 's strelaja — in žark siloviti so vergli na barko;
V hipu je švignil okol in okol plam neugasljivi.
Ogenj tako okoli kermila se širi; Ahilej
120. Se ob stegno udari, pa proti Patroklu pravi:
„Urno na noge, velečastni Patrokel vitez!
Že pri ladijah čujem cverčanje ognja uragov.
Da bi le ladij ne vplenili in begu ne prepredli!
Urno obleci bojno opravo; jez pa čete bom sklical“.
125. Djal tako je, Patrokl se z jeklom orožil bliščečim:
Pervo okoli golen golenice je namreč navezal,
Krasne in lične, srebrnimi sponami umetno zapete,
Dalej potem si persi z jeklenim oklepom oklenil,
Pisanim, svetlim silnega Ajakičev'ga tekúna,
130. In čez ramo obesil je meč si srebrorobčati
Jeklen, potler tud' ščit veliki pa terdokovani,
In na hrabro si glavo posadil je lično čelado
Z grivo pregosto, grozno vihral je čop znad čelade.
Zgrabil je močne dve sul'ci, k' ste dobro mu v dlan se podale.
135. Pike samo le vzal ni verlega Ajakidajca,
Pezne, velike in dobro kovane, nobeden Ahajcov
Ni je mogel sukati, Ahil le sam umel jo zagnati
Jesen peljanski, ki Keron očetu je bil ga podaril
Z temena Pelija, smert in pogin pripraviti vragom.
140. Automedontu pa velel je urno konje napreči,
Tega za pobijavcom junakov najbolj je čislal,
Bil mu je najumetnejši v bitve hrumenji se vesti,
K vozu mu vpregel Automedont konje berzoleteče,
Ksanta in Balia, ki ko piš sta urno bežala,
145. Ki ju je z vetrom Zefirom rodila nevihta Podarga,
Ko po livadah okeanskega brega se pasla.
Potler iskrenega Pedaza stranca zraven pripregel,
Tega pripeljal Ahil razdjavši je Hetjona mesto;
Da si po rodu ginljiv, je z večnimi dirjal konjiči.
150. Mirmidoncom v orožje stopiti je velel Ahilej
Vse obletaje šotore, oni pa kakor volkovi
S'rovožeruhi, katerim v sercih neizmerni pogum je,
Ki razmesarijo dolgorogat'ga jelena v dobravi
Ter ga požrejo, čeljusti pa vsem kervi rudečijo,
155. In v kardelu koračijo, ko iz tamnega vira
So se naserkali s tankim' jeziki černe vodice
Z verha, in izgoltajo zdaj moritev kervavo.
Je prestrašni pogum jim v persih, vamp pa naraščen.
Ravno tako Mirmidonski poveljniki in svetovavci
160. K verlemu drugu se berzonogatega Ajakidajca
Zbirajo, v versti Ahilej stoji junaškega serca
Konje in ščitorožene možake navduševaje.
Petkrat deset b'lo ladij je urnih, ki jih Ahilej
Zena ljublenec privodil do Troje; v vsaki je bilo
165. Petkrat deset možakov, kot na sedalih mornarjev.
Petim možakom je vodstvo sporočil, ki jim zaupal;
Sam pa z mogočno oblastjo bil je poveljnik najvišji.
Pervo versto Menestij z leskečim oklepom je vodil,
Drugi nadalje Evdor bil vodnik je bitev prijatelj,
170. Tretji potem bil vodnik vojščak Peizander junaški,
Šterto pa versto viteški stavec Foiniks je vodil,
Peto Alkimedon pa, Laerka sin korenjaški.
In ko čete je vse, tud' vojskovodje Ahilej
Vverstil in čedno uredil, poveljno besedo je zrekel:
175. „Mirmidenci, da mi nihče ne zabi žuganja,
S katerim pri berzih ste ladijah se Trojancom grozili
V celem času serdú, in vsaki je meni očital:
Terdi Peleja sin, je žolčem te mati redila,
Krut! ki zaderžuješ nevoljne tovarše pri ladijah:
180. Raje domú se peljajmo na morjederkočem brodovji,
Ker ti tako togota hudobna serce je obsedla!
To besedičili ste na shodiščih, zdaj prikazalo
Bojnega krika se vel'ko početje, prej zaželjeno,
Zdaj naj sleherni sercom junaškim s Trojancom se bije!“
(Dalje sledi).

Dopisi.

Iz Železnikov 9. listopada. — Vsako leto na jesen dobimo v našo sicer tiho dolino za kake tri dni kraško burjo, ki žvižga okrog voglov tako, kakor da bi bila na koledvo najeta. Zoper navado pa se je letošnjo jesen dvakrat zatepla med naše gore. Tam-le pred vsemi Sveti je rojila tako, da je s stolpa naše farne cerkve vergla križ z jabelkom vred. Te dni smo jo zopet imeli in sicer tako merzlo, da res je zopet poterdila svojo staro pravico, s

ktero se baha, rekoč: „devet plajšev se nič ne bojim; kožu! tebi pa nič ne rečem“. — Predvčerajšnjim smo pokopali žensko, ki je grabila listje v stermi gori med spodnjimi in zgornjimi Železniki, pa se spodtaknila, in v strahovitih skokih privalila se v ravnino, kjer je v malo trenutkih smert storila. — Letina se je tudi okoli nas dobro obnesla; zlasti sadja nam je mili Bog toliko dal, da smo preteklo nedeljo uzroka dovolj imeli, reči mu za obilne darove čast in zahvalo. — Še nekaj od vremena. Tudi naši preroki nam obetajo mehko zimo in do Božiča še obilo dežja. Bo li res ali ne, ne vem; toliko pa je res, da včasih gorcjanci bolj vreme zadenejo kot sto pratik. J. Levičnik.

Iz Kranja 10. novembra. J. V. — Že dolgo, drage „Novice“, sem molčal, ker vam nisem vedel kaj posebnega povedati. V našem mestu je še zmiraj vse, kakor je bilo. Skor vsak le za-se skerbí, na blagor mesta pa nobeden ne misli. Zavolj latinskih šol se še dozdej nič ni zgodilo, čeravno bi prvo le prošnje pismo na c. k. ministerstvo bilo. Po kerčmah in kavarnah znamo izverstno politikovati in precej vemo potrebe vsake dežele, in brez pomišljanja vemo sto dobrih svetov, kako bi se pomagalo in poboljšalo o tej ali uni zadevi. Za korist mesta se pa nobeden noče potegniti. Nekaj koristnega smo vendar začeli, le škoda, da se tako dolgo ne izdelava do konca. Štirno, ki jo je rajni gosp. profesor Hajne svojemu rojstnemu mestu napraviti dal in ktera najboljšo vodo ima, smo dali z lepo obrezanim kamnom objeti, streho pa še dela polž. — Zadnjo nedeljo se je v Ruپی nekaj posebnega zgodilo. Že dolgo časa se je po deželi tukaj dobro znan tat P. okoli klatil. Žandarji so ga iskali, pa ga niso vjeli, ker se je zmiraj po kotih skrival. V nedeljo večer pride v mlin blizu Ruپی, in prosi kos kruha; mlinar mu ga rad dá in P. se vsede med drugo družino za mizo; tožiti začne, kako slabo da se mu godí in da nima mira ne ponoči ne podnevi; zmiraj v nevarnosti, bi bolj bilo za-nj, da bi več ne živel, in se sam umoril. Mlinar ne misli, da bi nesrečnež res takih misel bil; mu na to še s smehom nož ponudi, s katerim lih kruh reže; ta ga hitro zgrabi, in prej, ko se mu je ubraniti moglo, si ga sam z vso močjo v serce porine, da kmali potem pogine. — Da ne končam z žalostno prigodbo teh verstic, vam še nekaj smešnega povem. V Predasljih zdaj novo šolo zidajo, ki je že skor čisto izdelana. Plan te šole je najprej tukajšni gosp. inženir prav pripravno izrisal in ga potem na Dunaj poslal, da bi se tam poterdil. Tam so pa, Bog vé zakaj, zavergli ta plan in drugega lesem poslali, po katerem se je brez pomude šola zidala. Nedavno pridem v Predaslje in kaj vidim? Lih zraven velikih šolskih vrat se razprostira gnojna jama in stranišče (sekret) se kaže iz kota, memo kterege cesta v cerkev peljá. Kaj tudi na Dunaji tako postavljajo gnojne jame in stranišča, da so tukaj tako napraviti veleli! — Razun te šole so letos v našem kantonu še dve nove zidali, eno v Naklem, eno pa v Predvoru; — obe vasí ste bile kaj potrebne ljudskih šol.

Iz Ljubljane. Spet smo dobili novo postavo, ktera je deželi prav potrebna bila, namreč postavo za konjače ali konjoderce, ki jo je sl. deželno poglavarstvo ravnokar razglasilo in po deželi razposlalo. Rekli smo zgorej: potrebno postavo, in to po pravici, zakaj dosihmal konjač ni vedil, kaj so njegove dolžnosti, pa tudi ne kakošne pravice ima in koliko sme za to ali uno opravilo plačila terjati. Vse to zdaj natanko določuje od c. k. ministerstva poterjena postava, ki razpada v sledeče razdelke: 1. Kdo more konjač biti in kako to pravico dobiti; 2. in 3. razdelek popisujeta konjačeve dolžnosti, 4. razdelek pa določuje tarifo za različne opravila njegove. Tarifa je tako postavljena, da bojo konjači gotovo z njo zadovoljni. Vselej je pa lastniku živine na voljo dano, ali hoče konjaču kožo za njegovo delo prepustiti ali pa po tarifi mu v dnarji plačati njegovo opravilo. Po §. 21 te postave je vsakemu konjaču oestro oestro prepovedano,